

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 94

číslo: 30

27. července 2014

Cena: 8 Kč

100. VÝROČÍ ZAČÁTKU VELKÉ VÁLKY

Válečné svízele byly vyvrcholeny. Bylo přede žněmi r. 1918. V městech bylo teskno žítí; i venku nejinak, ale v městech obzvláště. To byl stav obležení, hladovění, bídy, tajené revoluce, špionáže, dodělávajícího tyranství a teroru, propukajícího entusiasmů čistého vlastenectví i posledních nesmyslných křesťovských konvulsí ničivého Rakouska, na kterém bylo znáti už jasně, že neví, má-li se rozpadnouti klidně nebo ještě pohubit, co se dá. Linie českého člověka byla už jasná. Vždyť jsme 13. dubna přísahali v Praze, že vytrváme, dokud nezvítězíme. Bylo už i po slavných manifestacích slovanských a divadelních dnech květnových, kdy jsme velmi jasně a nadšeně aplaudovali smělym a zřetelným projevům našich vůdců politických i hostů slovanských...
Karel Farský: Přelom, Praha 1921

Dne 28. července uplyne 100 let od zahájení tzv. Velké války; války, jež vzala život téměř deseti milionům lidí. Tuto smutnou kapitolu našich evropských dějin, která, jak naznačuje i celý výše citovaný spis dr. Farského, spoluutvářela kontext, v němž se v následných letech zrodila také nová církev československá, si v tomto čísle dovoluujeme připomenout několika drobnými příspěvky. Otřesné zkušenosti i silný pocit absurdity, promlouvající k našim generacím z autentických líčení tehdejších autorů, které se v ještě drastičtější podobě zopakovaly o dvacet let později, nicméně nevzaly za své s příchodem nového století; lidé v různých částech světa jsou válečnému utrpení vystaveni stále. Vzpomeňme na ně v těchto chvílích v následujících řádcích modlitby s výhledem naděje do budoucna, jejímž autorem je brněnský bratr biskup Juraj Jordán Dovala:

Svatý Bože, svět se opět moří v nových válkách. Skloň se k nám dolů, slyš naše volání a daruj světu mír!

Veliký Bože, prosíme tě za Izrael a Palestinu, prosíme tě za Ugandu, prosíme tě za Afghánistán, prosíme tě za Ukrajinu, prosíme za všechny země světa, kde lidé bojují, kde se rozsévá zkáza a smrt, daruj nám přátelství a jednotu. Daruj nám do srdcí lásku a soucit. Ať zbraně zmlknou a tvůj svatý Duch vane a všude přináší mír.

Věčný Bože, prosíme tě za zemřelé české vojáky, za spásu jejich duší. Prosíme tě za jejich rodiny, neopouštěj je a posiluj je svou milostí. Prosíme za všechny vojáky, kteří umírají v násilných konfliktech. Věčný Bože, prosíme tě, dej moudrost vládcům a politikům tohoto světa, ať mladí muži nemusejí pochodovat vstříc smrti. Dej světlo svého poznání všem, kteří mají moc, ať se obrátí na cestu spravedlnosti.

Laskavý Bože, tys nám dal k dispozici tuto krásnou planetu, matku Zemi. Děkujeme ti a zpíváme ti píseň díkůvzdání. Vkládej do naší duše úctu ke všemu, co jsi stvořil, k řekám, ke květům, ke stromům, k slunci, k obloze i ke hvězdám. Ať v letních měsících nalézáme tvůj klid a velebíme tě za nekonečně krásné dílo tvé lásky.

Ohlédnutí za letošním setkáním v Betlémské kapli

Dopis bratra Pavla Klímy, rychtáře XXIV. Župy Obce baráčníků

Dne 6. července se v Betlémské kapli konala slavnostní bohoslužba na počest M. J. Husa. Již tradičně se od roku 2009 této pietní události zúčastňujeme. Poslední roky stojíme čestnou stráž s praporem OB Praha I. a V. Jana Žižky z Trocnova ze XXIV. župy, a letos konečně vedle něho stál i prapor III. župy Mistra Jana Husa. Jsem velmi rád, že soused Kouřimský vyhověl našemu přání, a s tímto praporem přišel. Místa ve druhé a třetí řadě zaujmul 8 sousedů a tetiček ve svérázu a 3 tetičky v krásných národních krojích. Vážíme si i tradiční účasti a pomoci členů z V.

župy Václava Budovce z Budova se sídlem v Mladé Boleslavi. Naším přáním je důstojná účast krojovaných na pietních shromážděních, pořádaných k 600. výročí upálení M. J. Husa v příštím roce, a to nejen v Betlémské kapli.

Vzornou a sympatickou prezentací našich krojovaných Baráčníků, byl učiněn dobrý krok do roku 2015.

Rychtář Pavel Klíma

Hřbitov obětí 1. světové války; Auce, Lotyšsko

Dopis francouzského vojáka matce:

„Milá matko, překročili jsme les Vaux Chapitre. Je to hrůza, jeden trychtýř vedle druhého, v každém leželi tři nebo čtyři mrtví, Francouzi i Němci, jeden přes druhého. Jsou tady mrtví z října, pod nimi ti, co zemřeli v červnu, a pak už jen holé kostry těch březnových. Někteří ještě vypadají, jako by spali, modré a šedé uniformy jsou dnes nazelenalé. Nacházíme kusy těl, jsou téměř jako stromy, které tady nemají ani koruny, ani větve. Střely je roztrhaly až ke kořenům. Je tady pusto a ticho. Obrovský hřbitov lidí. Přeskakujeme mrtvé, bojíme se jich. Zítřejeme do útoku. Modlí se za mne.“

Legionář a sochař František Bílek.

V letošním roce si připomínáme sté výročí vypuknutí I. světové války, kdy tisíce českých vojáků bylo posláno na srbskou, ruskou a italskou frontu. Mezi těmito vojáky byl i značný počet našich umělců, spisovatelů, herců, hudebníků, malířů, architektů i sochařů. Jedním z nich byl i sochař František Bílek, který se narodil 27. dubna 1889 v Podhorním Újezdě u Hořic v Podkrkonoší.

Před válkou studoval na kamenosochařské škole v Hořicích. Po vypuknutí světové války byl poslán na ruskou frontu, kde sloužil u 12. praporu polních myslivců rakousko-uherské armády v hodnosti vojín. Ruskou armádou byl zajat 20. května v Sieniawě a následně poslán do zajateckého tábora. Do československých legií se přihlásil v Caricynu (Volgograd) a byl zařazen do 5. střeleckého pluku. V lednu 1917 byl převeden k 2. dělostřelecké brigádě.

Na základě rozkazu generála R. Gajdy byli z československých vojáků vybráni architekti, sochaři, kameníci a betonáři, kteří měli za úkol postavit pomníky padlým legionářům. Také František Bílek byl vybrán, a to do východní skupiny sochařských dílen, kde se postupně vypracoval na hospodáře a později i na zástupce náčelníka. V Rusku patřil k nejvýznamnějším tvůrcům pomníků padlých legionářů.

Postupně pracoval na pomnících v Glazkově, na vojenském hřbitově v Irkutsku, Kultuku, Nižněudinsku a na dalších místech střední a východní Sibíře. Zřejmě jediný Bílkův pomník v Rusku, který zůstal do dnešních dob, je podle legionářských záznamů v Krasnojarsku. Na pískovcovém monumentu se po téměř sto letech prakticky žádné detaily nezachovaly. V betonovém

podstavci je ale stále čitelný nápis, který zní: „BUDOUŤ PAMĚŤ JMÉNA VAŠEHO CTÍTI A V NÁRODECH VÁM VŽDY POKVETE VĚČNÁ SLÁVA.“

V Rusku padlo přes 4 tisíce legionářů a bylo postaveno asi 140 malých i velkých pomníků. Do dnešní doby se však zachovaly pouze dva, a to v Krasnojarsku a ve Vladivostoku. Ze Sibíře byl František Bílek poslán velením legií v červnu 1920 na služební cestu do Číny, Indie a Egypta. Po návratu do ČSR byl demobilizován v hodnosti poručíka, ale po-

Pomník Jana Husa v Libáni

zději byl v Československé armádě povýšen na kapitána. František Bílek byl velmi uznávaný sochař a vytvořil mnoho pomníků a soch z pískovce. Na rozdíl od svého jmenovce Františka Bílka (6. listopadu 1872 - 13. října 1941), grafi-

ka, sochaře, architekta a autora užitého umění, nebyl tak slavný. Z tvorby F. Bílka legionáře uvádím alespoň některá jeho díla:

Památník umírajícího vojína v obci Březník podle návrhu akademického sochaře Josefa Axmana z hořického pískovce, dokončeného v roce 1924.

Pomník Jana Husa v obci Libáň, podle modelu profesora Ladislava Šalouna z králohradeckého pískovce, který byl dokončen v roce 1925.

Socha svobody v obci Bojkovice podle návrhu sochaře Cyrila Zatloukala z hořického pískovce.

Památník v Písku, který vyjadřuje sepjetí legionářů s husitstvím. Tento pomník navrhl Antonín Bílek, (mladší bratr Františka Bílka z Chýnova), a byl dokončen v roce 1925.

Památník bojovníka za svobodu podle návrhu architekta Placáka v Nechanicích v roce 1932.

Ruský legionář a sochař František Bílek zemřel 5. ledna 1944 a je pohřben v Sobčicích u Hořic.

Z uvedených informací vyplývá, že sochaři Františkově Bílkové byli dva, a proto nemůžeme vždy s jistotou tvrdit o některých památnících, sochách i sakrálních předmětech, který z nich je vytvořil. **Jan Boček**

Světové války a vyšší režie

Vyšší režii (pojem běžný v Milíčově domě za ředitele Přemysla Pittra) by nepřipustil Emanuel Rádl. V „Útěše z filosofie“ (1942) to dal jasně najevo: „Očekávat od Boha přímé zakročení v kterékoli věci je marné očekávání zázraku“. Podle Friedricha Heera si lidstvo dějiny utváří samo: „Atomová bomba existovala latentně již přinejmenším ve druhé polovině devatenáctého století v obrovském množství neuvolněných energií v člověku.“

Ale co když v pozadí dějů nepozorovaně zasahuje Bůh? Nebo se setkávají náhodné okolnosti? Ostatně, jak jsem kdesi četl, „náhoda je koneckonců Bůh“. To už záleží na nás, k čemu se přikloníme. Uvedu příklad.

Počátkem první světové války se dal dobrovolně, řekněme dobrodružně, Přemysl Pitter na vojnu. Brzy však vystřízlivěl. Stalo se na východní frontě, že dvakrát zběhl. Poprvé ho zachránil nezákonně a s rizikem vojenský soudce (v civilu pražský advokát), ale podruhé...

Takhle o tom napsal Pitter sám: „Historie se opakovala. Znovu jsem byl chycen, ale tentokrát odsouzen k smrti, přímo na frontě. V noci před popravou učinil nepřítel náhlý útok, fronta prolomena a všecko ve zmatku na útěku. I moje stráž uprchly a já se odvážil nového útěku.“ Bud' neobyčejná souhra náhod, anebo známka, že Bůh zasahuje i do vojenských plánů.

Uvedu jiný případ z konce první světové války, po paměti, jak jsem to kdesi četl, ale nestačil znovu ověřit. V průběhu roku osmnáctého prolomili Rakušané a Němci italskou frontu, překročili řeku Pád a hrnuli se do rovin. Náhle nastaly přívalové deště; Pád a blízké souběžně tekoucí řeky se rozvodnily a odřízly spojení proniklé armády se zázemím. Průlom, který měl být obratem v průběhu války, ztroskotat. Bud' neobyčejná souhra náhod, anebo známka, že Bůh zasahuje i do počasí.

Porovnávám s událostmi druhé světové války. Po rychlém obsazení západní Evropy (Francie, Belgie, Nizozemska, Dánska a Norska) v roce 1941 se očekával útok na Anglii. Byla osamělá, Amerika byla daleko, Spojené státy americké vstoupily do války až po leteckém zničení své námořní základny v Pearl Harboru japonskými letadly. Denně byla slyšet v rozhlase vojenská píseň „... denn wir fahren gegen England“ („...nastupujeme na Anglii“). Kdyby Anglii místo neúspěšného pokusu srazil ji letecky na kolena předpadly koordinované letecké a námořní síly (právě tak se to podařilo spojencům v obráceném směru za operace „Overlord“ v roce 1944 na větší vzdálenost a za daleko horších podmínek), nepřipravená Anglie by se stěží mohla ubránit a kdoví, jak by válka dopadla. Nezasahuje Bůh i do vojenské strategie?

Bůh nám ponechává svobodné rozhodování. Ale věřím, že chrání Zemi před nehorším. Nevybavuji si, který básník končil nadějně sloky verši: „Nad lesy, dole, horami bdí jeho ruka nad námi. Jen společně pevně naň a dál se jeho vůle staň.“

Miroslav Matouš

Z kazatelského plánu

Sedmá neděle po svatém Duchu

Bůh je v obydli svém svatém, Bůh, jenž nás usazuje ve svém domě. On dává moc a udatnost svému lidu.

ŽALM 68,6-7.36

První čtení z Písma: 1. Královská 3,5-12

Tužby pro dobu po Duchu svatém (III):

2. Za dar posvěcující milosti, abychom jako dědicové Kristovi v duchu a v pravdě Boha uctívali, modleme se k Hospodinu.
3. Aby naše lidsky nedokonalá modlitba byla přesto nebeskému Otci milá a vlídně jím přijatá, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písma:

Panovníku, Hospodine, ochránce všech věřících, prosíme tě, rozestři nad námi své milosrdenství, abychom s tebou prošli časností a neztratili věčnost! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení z Písma: Římanům 8,26-30

Evangelium: Matouš 13,31-33.44-52

Verše k obětování: Žalm 30,1-2

Verš k požehnání: Žalm 103,2

Modlitba k požehnání:

Panovníku, Hospodine, dej, ať svátosti večere Páně užíváme jako nebeského léku, uzdravujícího na duši i na těle! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 32, 84, 182, 187, 290, 300, 304, 310

HUSŮV AREOPÁG – ČERVENEC 1415

Měsíc červenec hrál v životě Mistra Jana Husa důležitou roli. V červnu 1408 kněžská synoda v Praze odsoudila některé Wyclefovovy články jako bludné. Král Václav IV. inicioval přezkoumání wyclefizmu v Čechách. 16. července synoda konaná na dvoře arcibiskupa Zbyňka Zajíce z Hasenburka vydala prohlášení, že v Čechách nebylo zjištěno žádné kacířství.

V červenci 1408 také Václav IV. vzkázal odbojným kardinálům, kteří chtěli na koncilu v Pise likvidovat dvojpapežství, že mají jeho plnou podporu. O dva roky později, v červenci 1410 nechal v Praze arcibiskup Zbyněk Zajíc z Hasenburka, který se mezitím tvrdě rozešel s Václavem IV. i s Mistrem Janem Husem, spálit sebrané spisy Wyclefovy. Arcibiskup Zbyněk odjel následně na svůj hrad v Roudnici a odtud 18. července 1410 vyhlásil klatbu nad Janem Husem. V červnu 1411 vyhlásil papež nad Prahou interdikt, proti čemuž se Hus a zástupci univerzity ostře ohradili. Na začátku července 1411 utrpěla mocenskou porážku strana arcibiskupova. 6. července bylo rozhodnuto na shromáždění mistrů v Praze (za podpory krále Václava IV.), že se arcibiskup Zbyněk pokoří a napíše římskému papeži, že v Čechách nejsou žádné kacířské bludy (wyclefizmus). Arcibiskup však z Prahy utíká a 28. září 1411 umírá na cestě do Bratislavy. Tím Husovi ubyl jeden z jeho největších nepřátel. Následujícího roku se však Husova pozice opět zhoršila. V květnu 1412 proběhla tzv. „odpuštěná aféra“. V červenci téhož roku

byl do čela komise, která dlouhodobě zkoumala Husův případ, jmenován kardinál Peter d. Stephnaneschi. Hned v říjnu tento energický odpůrce wyclefizmu vyhlásil nad Husem stíženou klatbu pro nestání (tzv. agrava-ce). Mistr Jan se odvolal k samotnému Pánu Ježíši Kristu, čímž však porušil dobová přísná pravidla kano-nického procesu.

Čas běžel proti českému reformátorovi velice rychle. Během dalších dvou let Mistr Jan Hus prochází Čechami, skrývá se u přátel, píše *De Ecclesia* a nakonec organizuje spolu s dalšími svůj nucený odjezd do Kostnice, kam dorazil na podzim r. 1414. Již 28. 11. byl zatčen a od té chvíle začíná jeho přetěžká cesta ke smrti. Skutečného slyšení před koncilem se Husovi dostává až 5-7. června 1415. Zde se Hus střetne s Pálčem, odmítá tvrzení žaloby, že zastával bludy. Celý červenec se snaží Hus očistit své jméno. Marně. Elitní církevní horda již byla rozhodnuta Husa odsoudit a upálit. Ještě 5. července píše Hus z vězení stížnost na nespravedlivý proces. Povzdychne si, že na koncilu není zbožnosti, účty a kázň. Přicházejí za ním přátelé. Jan z Chlumu mu radí, aby odvolal, ale jen pokud to není proti jeho svědomí. Byl za ním Páleč. Oba bývalí přátelé, Hus i Páleč, plakali.

6. července po slavnostní mši a kázání biskupa z Lodi následoval návrh prokurátora koncilu, aby dovedl koncil svou při s Husem ke konc. Auditor Berthold de Wildungen četl Husovy „kacířské“ články. Hus ještě protestoval, ale byl okřiknut a uml-

čen! Rozsudek byl připraven ve dvou verzích: jedna počítala s tím, že Hus odvolá, druhá s tím, že nikoliv. Hus neodvolal. Byl čten rozsudek, který Husa degradoval z kněžského stavu, vynesl rozhodnutí spálit Husovy knihy a předal oficiálně českého reformátora světskému rameni. Formulář k odsouzení byl vzat z příručky pro inkvizitory, jejímž autorem byl slavný (krvavý) inkvizitor Bernardo Gui-donis. Mohla začít Husova poslední cesta na popraviště. O té však až zase příště!

Červenec 1415 znamenal pro celou Evropu počátek dlouhé a krvavé etapy. Husova smrt probudila síly, které symbolizovaly rozklad vrcholného středověku: konec scholastiky, husitské války, vzestup měšťánského stavu na úkor stavu šlechtického, rozvoj nových femesel, urbanizace, vzrůstající počet měst. Na Husově památce vyrostou nová protestní hnutí, z nichž se nakonec „vyloupne“ postava Martina Luthera, jehož už římskokatolická církev nedokáže umlčet. Mistr Jan se stal symbolem zápasu skutečné víry s ignorancí a pýchou zpanštělého prelátstva. Prelátem mohl být i hlupák či korupčník. Byla to doba plná absurdit. Na jedné straně pyšná architektura, nádhera královských dvorů, ladnost rytířských turnajů. Na straně druhé inkvizice, nemravnost kléru a mnišstva, výrazná sociální nerovnováha. Jan Hus byl tím, kdo slušností, pokorou a mravním životem nastavil tvrdě zrcadlo těm, kteří o Bohu hodně rádi mluví, ale svými činy jej popírají! **Martin Chadima**

Nad Písmem

SPRÁVNÉ ROZHODOVÁNÍ

Mt 13,44-52

V životě se čas od času dostáváme do situací, kdy máme rozlišit, co je a co není důležité, co má opravdovou hodnotu a co se jako cennost jenom tváří. Vážíme, čemu máme věnovat své schopnosti, na co vynaložit energii. Dnes jsme slyšeli, jak se v takové situaci v době svého mládí rozhodoval král Šalomoun.

Dostal velkorysou nabídku od samého Hospodina: může si vybrat, co považuje za nejdůležitější pro svůj život a Bůh mu to dá. Šalomoun si byl plně vědom toho, jaké má postavení. Je králem po svém slavném otci Davidovi, může na to být hrdý, těšit se ze své moci. Ale on také vnímal tíži královského úkolu a cítil odpovědnost, která je s ním spojena; uvědomoval si i to, že je mladý, nemá zkušenosti. A tak prosil ne o slávu a úspěchy, ale o vnímavé srdce, aby dokázal rozlišovat mezi dobrem a zlem a podle toho vládnout.

Čtete, že Hospodin měl z jeho odpovědi radost. Dal mu moudrost pro dobré vládnutí a navíc také bohatství a moc, takže se Šalomoun stal nejslavnějším králem Izraele. V rozhodující chvíli si u Boha vyprosilo, co je na první pohled neviditelné a přece bylo pro jeho život nejdůležitější. Ti dva lidé, o kterých jsme četli z evangelia Matoušova, měli také mimořádnou životní příležitost – mohli získat velkou hodnotu. A měli se rozhodnout, jestli ji dají na první

místo a dokáží pro ni obětovat něco, co takovou cenu nemá. Oba se rozhodli, že stojí za to oželeť to méně hodnotné.

A tak muž, který objevil pozemek s pokladem, prodal všechno, co měl, a to pole koupil. Člověk, který při obchodování přišel na vzácnou perlu, prodal vše, co měl a koupil ji. Oba si uvědomili, co je opravdu cenné.

To jejich moudré rozhodování dává v dnešním podobenství Pán Ježíš za vzor. Ujasnili si, co je a co není důležité a jednali podle toho.

Pro nás pak jako nejvýznamnější hodnotu pro život staví Pán Ježíš v tomto podobenství království Boží. Jako ti dva lidé uměli mnoho obětovat pro poklad a perlu, máme být obětaví my, když jde o hodnoty víry.

Možná si říkáme. Ano, takový poklad a perla, to byly vzácné věci, které jsou hned vidět – ale království Boží? Není to abstraktní pojem? Není to neúměrné riskování – pro víru se něčeho vzdát?

Ano, na první pohled hodnoty království Božího nevidíme. A přece ten,

kdo je hledá, nalézá a získává. Vždyť království Boží je tam, kde lidé mají Boha za svého krále a Pána. A jsou tak pokojní, laskaví, obětaví. U nich nemá místo nenávisť a hněv. Jejich život má dobré zakončení. Mohou se radovat z Boží blízkosti.

Jistě i my sami po takové podobě života toužíme, a tak bychom měli dokázat pro to i něco obětovat: krotit své sobectví, přemáhat nedobré vlastnosti, zastat se pravdy i za cenu, že ztratíme přízeň lidí, dát něco ze svého majetku pro dobrý účel. A jestliže se nám zdá, že riskujeme příliš mnoho, když pro hodnoty Božího království můžeme něco ztratit, nebudme zarmoucení a ustaraní. Vždyť to, co získáváme, je cennější nad každou perlu, nade všechny poklady: vyrovnanost, čisté svědomí, jistota, že náš život má cíl u samého Boha. Onen člověk v našem podobenství šel a koupil pole s radostí. Kéž je i při nás takové radostné rozhodnutí. To nám dá vidět správně život a jeho úkoly a dá nám sílu ve chvílích vážného rozhodování. Amen **Jiřina Mojžíšová**

Pane Bože,

Ty víš, co všechno kolem nás vypadá jako hodnotné, cenné, výhodné. Prosíme, dej nám moudrost, abychom dovedli rozlišovat a poznali pravé hodnoty pro život. Abychom o ně dovedli usilovat i za cenu oběti. Aby naším hlavním životním cílem bylo tvé království. Amen

OHLÉDNUTÍ ZA LETOŠNÍM SETKÁNÍM V BETLÉMSKÉ KAPLI

Pozdrav předsedy Poslanecké sněmovny Jana Hamáčka

Vážený pane patriarcho, ctěné slavnostní shromáždění, dámy a pánové, pokládám si za velkou čest, že si mohu spolu s Vámi dnes připomenout památku Mistra Jana Husa, jednoho z velkých synů českého národa. Jan Hus na celá staletí ovlivnil jeho duchovní život i myšlení. V příštím roce uplyne 600 let od Husovy mučednické smrti. Ne vždy si naši předkové mohli svobodně Mistrův odkaz připomínat. Pravda, které on přikládal takový význam, byla tak často v našich dějinách ohýbána. „Hledej pravdy, slyš pravdu, uč se pravdě, miluj pravdu, pravdu, drž pravdu, braň pravdu až do smrti“, to jsou Husova slova. Husovi nechybělo obrovské charisma, které jeho učení dodávalo věhlasu. V průběhu staletí však vznikaly nejrůznější mýty, jimiž je dodnes tato osobnost opředená. Ze samotného Husova života a díla je dávno mnohé zapomenuto. Už Karel Čapek napsal: „Snadno hlásáme: jsme národ Husův. Ale jsi Ty, člověče, ty sám a osobně, člověk Husův? Víš o něm vůbec něco a zavazuje Tě jeho věrnost poznání pravdy?“

Když v roce 1932 Česká akademie vyhlásila ochotu vydat Husovo klíčové dílo Postillu, dala si podmínku, aby si ji předem objednalo alespoň 500

Pozdrav primátora Kostnice Uli Burchardta

Vážený pane patriarcho Butto, vážení účastníci slavnostních bohoslužeb, vážené občanky a vážení občané České republiky,

Dovolte mi nejprve poděkovat jménem města Kostnice za pozvání k Husovu výročnímu dni v Praze. Je nám velkou ctí, že mám možnost k Vám dnes v Betlémské kapli promluvit. Před 599 lety byl Jan Hus na Kostnickém koncilu odsouzen a na hranici upálen. Jan Hus vystoupil pro reformu církve. Chtěl církev bližší lidu, chtěl na koncilu vystoupit se svými idejemi a obhájit je. Věřil v sílu slova, v ideu, že pravda může být nalezena ve svobodné rozmluvě a výměně argumentů. Nicméně druhá strana ho viděla jen jako kacíře a vynesla svůj rozsudek. Zhruba před dvěma měsíci jsme v Kostnici otevřeli velkou zemskou výstavu, která připomíná koncil 1414 – 1418, kdy se Kostnice stala na několik let centrem světového dění. V roce 1417, dva roky po Husově smrti, byl zvolen papežem Martin V., a tím bylo dlouholeté církevní rozdělení ukončeno.

Tehdejší událost měla epochální význam. Evropa se ocitla na rozcestí. Nabízely se dvě možnosti: rozpad v různé směry anebo sjednocení ke společné cestě. Vůlbu Martina V. bylo rozdělení církve překonáno. Kromě kardinálů se účastnili i zástupci světové moci z celé Evropy. Volba Martina V. všemi národy v Kostnici byla signálem pro společnou cestu. Avšak byl to tento Martin V., který po koncilu svolal křížovou výpravu proti husitským Čechům. Snaha po řešení dialogem praktikovaná v Kostnici byla vystřídána opět násilím zbraní. Je to tento duch konciliarismu, který

zájemců ochotných si ji zakoupit. Po velké propagaci se přihlásilo nejprve 15 zájemců a nakonec 50. Ruku na srdce: bylo by jich dnes více?

Chtěl bych proto zde, na prahu husovského jubilea, jež oslavíme v příštím roce, vyzvat nás všechny k návratu k Husovi; jeho názorová pevnost a odvaha bránit pravdu musí být pro nás vzorem i ve 21. století. Přestože byl osobností středověku s myšlenkovým světem své doby, jeho odkaz zůstává i po 600 letech trvalou inspirací. Hledejme v jeho myšlenkách to, co sjednocuje a nedopusíme, aby se Husovo jméno stalo předmětem sporů a svárů v našem národě, jak tomu v historii mnohokrát bylo. Hus kdysi prohlásil, že „pravda je jen to, co jest dobrem všech.“ Proto bych rád vyjádřil přání, aby 6. červenec pro nás nebyl jenom dnem, kdy nemusíme do práce, ale dnem, kdy si budeme vždy důstojně připomínat odkaz Mistra Jana, dnem hledání a nalézání pravdy. Protože pravda a statečnost jednotlivců – takových jako byl Mistr Jan Hus – už mnohokrát pomohly ve zlých dobách zachránit náš národ.

Dámy a pánové, na úplný závěr připomenu Husovo zvolání: „Super omnia vincit veritas“ (Pravda vítězí nad vším).

se nás ještě dnes dotýká a posiluje nás – a který vidíme jako úkol, abychom se více než dosud angažovali pro evropskou myšlenku. Současně nesmíme zapomenout na temné stránky koncilu: na odsouzení a popravu reformátorů Jana Husa a Jeronýma Pražského. Jejich smrt je nám připomínkou, abychom se zasazovali za mír a spravedlnost. V Kostnici připomíná reformátora Husův dům, v němž se nachází muzeum, ale i u Husova kamene Německo-české centrum setkání v Husově ulici. Příští rok koncilního jubilea jsme věnovali ocenění Jana Husa s mottem: „Rok spravedlnosti“. Naším cílem během koncilního výročí je objasnění minulosti, ale současně i výhled do budoucnosti. Budeme diskutovat o otázkách jako: Co znamená spravedlnost pro svět zítřka? Jaká role náleží náboženství v naší společnosti? Tyto otázky by měly podnítit vypořádání se s tématy, jako je tolerance, vztah s lidmi jiné víry, hodnoty a jejich změny.

V dobách Jana Husa byla svoboda myšlení ve smyslu svobody názorů privilegiem vládnoucích. Kvůli svým kázáním byl vsazen do vězení a upálen. Dnes jsme v Evropě tak daleko, že svoboda myšlení a názorů představuje obecně prosazovanou a ústavně dokumentovatelnou jistotu. U toho však nesmíme zůstat. Evropa, pro kterou se dnes angažujeme, se zasazuje za humanistické hodnoty a takový model společnosti, který spolu utvářejí z velké míry občané. Přitom je pro nás v Evropě důležitá mládež. Je to mládež, která nese dále naše dědictví a vytváří budoucnost. Přejeme si, aby mládež ještě více než my myslela v evropských souvislostech a zasazovala se za mírovou Evropu. Raduji se proto z toho, že z iniciativy Církve československé husitské byla vybrána studentka Střední

Z NAŠICH SETKÁNÍ

Husovská neděle v Přerově

Ještě před několika lety na tom náboženská obec v Přerově nebyla dobře. Kdysi velká farnost, která v počátcích církve hostovala i diecézní shromáždění, zeslábla, několik věrných duší se scházelo k bohoslužbám už jen v malé Farského síni sborového domu. Tento stav se pokouší proměňovat sestra farářka Alena Milová ustanovená tu v roce 2011. Třeba tak, že alespoň v teplém období roku jsou bohoslužby opět slouženy v důstojném prostředí sboru Jana Blahoslava, který zakladatelé obce v r. 1933 upravili ze zrušeného kina ve dvorní části domu v Havlíčkově ulici. Zde se věřící sešli k bohoslužbám

Nová světla v Lounech

Letošní svátek M. Jana Husa jsme v lounské obci oslavili v inovovaném interiéru Sboru. Původní světla byla z části rozbitá a nebylo možné sehnat náhradu v běžné síti obchodů. Náboženská obec proto oslovila sklárnu Ruckl Crystal z Niž-

Hřbitovy zvonů

Kromě milionů hrobů na frontách, ale i v zázemí, kde si špatné zásobování vybíralo daň v nemocích z podvýživy, přinesla světová válka ještě jeden výjev se smutnou symbolikou. Na návsích, náměstích a nádražích se shromažďovaly zvonky z kostelů a kapliček. Svážely se do hutí, kde se z roztaveného materiálu vyráběly dělové hlavně. Týž obrázek poskytla první i druhá světová válka.

Odhaduje se, že rekvizice kvůli získání barevných kovů dohromady pohltily asi 10.000 zvonů, respektive 12.000 zvonů, z nichž bylo po II. světové válce asi 15 % vráceno. Odhad je velmi nejistý, protože úplná evidence zvonů neexistovala a neexistuje ani dnes. V tom, zda větší škody napá-

průmyslové školy kamenické a sochařské v Hořicích, aby ztvárnila pro Kostnici sošku v upomínce na Jana Husa. Socha bude odhalena příští rok při příležitosti 600. výročí jeho smrti a předána veřejnosti. Těž v rámci našeho partnerství s městem Tábor, s nímž jsme přátelsky spojeni 30 let, hraje setkání mladých lidí velkou roli. Partnerství měst ukazuje, jak může být naplněna evropská myšlenka životem. „Evropa hostem v Kostnici“ – tímto mottem zahajovacího roku našeho koncilního jubilea dáváme vědomě evropský signál. Těšíme se na mnoho krásných setkání! Ať již zde v České republice či u nás v Kostnici.

také v neděli 6. července, k připomenutí svátku slovanských věrozvěstů Cyrila a Metoděje a 599. výročí mučednické smrti mistra Jana Husa, které připadlo právě na ten den. Bohoslužby se sestrou farářkou sloužila i zdejší kazatelka Petra Hrušková a obě duchovní se rovněž podělily o kázání: promluvě sestry Hruškové na cyrilometodějské téma a sestry Milové o mistru Janovi bedlivě naslouchal shromážděný lid, snad kromě malých dětí, kterým zas výborně posloužil pro ně upravený koutek ve sboru s hračkami a potřebami pro kreslení. Jistě bývá dobře využít i klubem Archa, který byl pro maminky a děti otevřen ve sboru letos na jaře. S Božím slovem je však potřeba

boru, která našemu požadavku ochotně vyšla vstříc a vyrobila pro náš kostel nové osvětlení. Zároveň jsme nechali zhotovit skleněnou mísu do křtitelnice, která našemu Sboru dosud chyběla. Do lavic jsme poříдили polštáře, které barevně ladí s ostatní výzdobou. Děkujeme panu starostovi Radovanu Šabatovi a pa-

chala první nebo druhá světová válka, dodnes není jasno; ostatně úplné soupisy zvonů, zrekvirovaných za druhé světové války, se nedochovaly. První zvonky (a také jiné kostelní cínové předměty) byly odebírány už od počátku první světové války, ovšem k masovým rekvizicím se přistoupilo až v r. 1916 podle státního nařízení. Podle něj měly být zrekvirovány všechny zvonky mladší roku 1600, až na označené výjimky, přičemž z každého okresu měly být zrekvirovány alespoň 2/3 celkové hmotnosti zvonů. Druhá rekvizice podle nařízení z roku 1917 se vztahovala na všechny zvony, kromě těch s historickou či uměleckou hodnotou, kromě signálních zvonů a kromě zvonů průměru menšího než 25 cm. Po nich měla následovat ještě třetí rekvizice v roce 1918, válka ale naštěstí skončila.

Pro určování umělecké kvality zvonů byla sestavena komise z předních českých odborníků na tuto problematiku. Při vytváření odborných posudků se pak v komisi rozpoutala vášnivá diskuse, zda rozhodujícím faktorem pro zachování zvonů má být pouze stáří či také umělecká dokonalost. Faktem ovšem zůstává, že rekviziční výbor na výsledky této zvonové komise stejně příliš nedbal a mnoho zvonů bylo

vycházet také mimo zdi chrámů, a tak se po bohoslužbách věřící vypravili prosluněnými přerovskými ulicemi na pravý břeh Bečvy, do krásného parku Michalov, kde na konci jeho hlavní osy je situován pomník M. J. Husa. Přerovští husité si u přírodního kamene s mistrovým reliéfem při pobožnosti (za tónů jeho písně Jezu Kriste, štědrý kněže) znovu připomněli Husův odkaz spočívající mimo jiné v pevném přimknutí ke Kristově milosti. V přívětivém letním polední se pak věřící rozcházeli s touto vírou i příslibem, že napřesrok by velké 600. Husovo výročí mohlo být připomenuto bohoslužbami právě zde, ve stínu stromů michalovského parku. **Marcel Sladkowski**

ní místostarostce ing. Editě Hořejší za jejich návštěvu v našem Sboru a za finanční dar na obnovu světel. Velmi si toho vážíme.

Věříme, že se nyní budou věřící při bohoslužbách i posluchači koncertů a návštěvníci kostela cítit v obnově interiéru lépe a že budou rádi do našeho Sboru přicházet. **H. Smolová**

zrekvírováno dřív, než mohly být vůbec zdokumentovány.

Rekvizice vyvolaly vlnu odporu, v regionálních časopisech se objevují četné články na památku zvonů, někteří lidé z vesnic se dokonce pokoušeli zvony ukrýt. Zvony často byly při snímání prostě shozeny dolů z věže, takže i některé z těch, které rekvizici přečkaly, si na tuto událost dodnes nespojily památku v podobě otlučení nebo uražených uch.

Fráňa Šrámek o průběhu rekvizic napsal hru *Zvony*, v níž zvony symbolizují svědomí vesnice – při jejich snímání z věže kostela lidé ztratí poslední kapku soudnosti a upadnou do hříšnosti. Jenže zvony nakonec ve vsi zůstanou (z úředního omylu), na posměch a pro ostudu hříšníkům...

Zvony jsou nejčastěji vyrobeny z tvrdé bronzy – slitiny mědi a cínu. K vyprázdnění věží kostelů a kapliček docházelo pod záminkou získání barevných kovů na výrobu dělovin pro kanóny. K tomuto využití kovu ovšem často ani nedošlo, část mědi posloužila např. na výrobu modré skalice, která pak byla využita proti révokazu na uherských vinicích. Rekvirovány byly i některé ocelové zvony.

VD

(Zdroj a foto: Wikipedie)

Kousky to odvážné a nadmíru nebezpečné

Nechme vyprávět kroniku Častolovic o situaci i náladách obyvatel při odvážení zvonů za první světové války. „Na druhou rekvizici měl být odevzdán velký zvon ve váze 12-14 q. Dva dny pracovali dělníci na rozbití zvonu: Když již zvon připraven na věži k snesení, v noci z 29. na 30. 10. skoro celý zvon neznámými pachatelé ukraden. Zbylo pouze asi 28 kg menších kousků zvonoviny. Záhadná to krádež. Noc byla úplně jasná, měsíc svítil v úplňku a po pachatelích ani stopy. Je dvojí možnost. Buď jej ukradli zloději svedení

pověstí, že ve zvonu obsaženo mnoho stříbra, anebo ukradli jej lidi jinak poctiví, vedeni snahou zvon zachránit. Kousek to odvážný, ale nad míru nebezpečný, neboť zvon jakmile byl sňat a rozbit, byl majetkem vojenského eráru. A s vojáky nejsou žádné žerty...“

Událost rozvádí poválečný novinový článek: „Ke zprávě o zachráněném zvonu z rekviziční tlamy sdělují se nám bližší podrobnosti. Bylo to 29. 10. 1917. Veliký zvon...byl zřícenci bývalého rakouského eráru rozbit *Dokončení na str. 4*

Kousky to odvážné a nadmíru nebezpečné

Dokončení ze str. 3

a připraven na věži k odvezení. Tu některé dobré duše umluvily se, že nedopustí, aby zvon, který se zdejší osadou takřka srostl, byl odvléčen a sloužil k vraždění lidí. Byli to z Častolovic p. Josef Tichý, St. Kudláček, Jos., Vojtíšek a slečny A. Čestická, M. Kašparová a Al. Červinková. Do plánu svého zasvětili p. Jos. Dusila, rolníka ze synkova, jenž ochotně se uvolil jim přispěti. V noci na 30. 10.

musel zvon být odstraněn. Vše promyšleno a připraveno. Kostelník večer zamkl kostel a aby zřízenci eráru mohli časně ráno zvon dát odvážně, půjčil jim klíče kostelní, ale „zapomněl“ jeden vchod od kostela zavřít. V jedenáct hodin rozbitý zvon po kusech snesen přes 30 schodů. Některé kusy vážily 70-80 kg. Tiše přijel p. Dusil před kostel a tiše naloženo. Ještě v noci zahlazeny stopy vozu. I nebe jim přálo. Ráno deštíček

a pohřeb odbývaný také přispěly. Ani policejní pes zvon nenašel. V noci pan Dusil putoval se zvonem po lukách a polích synovských, až mu spolu s přítelem ustlali v lůně země... Zvon přelít v Broumově u Oktava Wintra a to na památku vojínů padlých ve světové válce. Nevyrovná se zvonu starému co do mohutnosti tónů; také nedocílil zvonat ten CIS jako byl původně... **VD**

(Zdroj: V. Matouš, *Nezdařená rekvizice..., Orlické hory a Podorlicko*, OMOH Rychnov n. Kn.)

Hlas mučedníků

V každé době a v každé Zemi má církev své specifické problémy, se kterými se musí vyrovnávat.

V České republice aktuálně řešíme, jak nejlépe naložit s penězi, které nám náleží po církevních restitucích. Je jistě náš zodpovědností jak vůči našim předkům, tak vůči budoucím generacím věřících, abychom s těmito prostředky naložili co nejsvědomitěji. Věřím, že je do poslední koruny použijeme pro šíření a budování Božího království. V posledních měsí-

cích jsme slyšeli, kolik peněz uložit do finančních ústavů, za kolik nakoupit zlato, kolik investovat do tzv. „tvrdých a měkkých“ projektů. Jedna věc mi v těchto úvahách zásadně chybí: V současném světě žijí přibližně necelé dvě miliardy křesťanů. Z tohoto počtu se denně zhruba dvě stě milionů (!) našich bratří a sester potýká se silným pronásledováním a perzekucemi, které začínají zabavováním majetku, pokračují přes věznění a bohužel, často končí i mučením a smrtí. Nedávno se v ČR zastal bratr Martin Chadima křesťanky, která byla pro

svou víru odsouzena na smrt. Je potřeba si vážně uvědomit, že to byl jen jediný popsán a medializovaný případ ze zhruba dvou set milionů, ke kterým dochází v různých formách denně! Tento srdcervoucí případ je znám, protože byl pojmenovaný a zosobněný tím, že jsme poznali její jméno a tvář.

A tak se musím ptát: „Jak s našimi financemi naložíme, abychom se o ně podělili i s věřícími, kteří zrovna nemají to štěstí, že nemají tolik „starosti“ jako my?“

Aleš Toman

V TOBĚ JE RADOST

Již **XV. ročník Festivalu duchovní hudby** proběhl 5. července, tradičně pod záštitou patriarchy Tomáše Butty a pražského biskupa bratra Davida Tonzara, za přispění a podpory náboženské obce ČČSH Praha 1, Staré Město. Opět se sjely pěvecké sbory z celé republiky, pražské i mimopražské, a jeden zahraniční host – pěvecký sbor Church of Redeemer z USA.

Přesně v 16 hodin zazněly v podání varhaníka Michala Hanzala skladby G. F. Händela a J. S. Bacha. Festival zahájil Jiří Vaníček, který také přivítal vzácné hosty - primátora Kostnice Uli Burchardta s chotí a biskupku dánské luterské církve Marianne Christiansenovou. Pak již předal slovo moderátorkám Markétě Hlasivcové a Květoslavě Salmonové, které uvedly první účinkující – **Pražské pěvce** se sbormistrem Stanislavem Místrem. A kostelem již zazněly ve skvělém podání skladby Janáčkovy, M. S. Berezovského a J. D. Zelenky.

Po Pražských pěvcích nastoupil smíšený pěvecký sbor **Levamentum** z Liberce, který vede sbormistr Petr Trunec. Sbor si připravil skladby Malátovy, Lukášovy a výběr z Magnificat Šimona Brixioho. A díky vystoupení sboru Levamentum jsme si mohli připomenout, jaké nádherné skladby pocházejí z dílny českých skladatelů. Na klávesy doprovázela Marie Truncová.

Komorní soubor **Matoška** v tradiční sestavě (Eva Matošková – zpěv a klávesové nástroje, Martin Matoška – violoncello, Štěpán Matoška – violoncello a kytara a Dalibor Matoška – violoncello a fagot) zazpíval spirituály a vlastní skladbu D. Matošky Žalm 150.

Sólistky prof. Ladislava Nohejlová a Ludmila Čermáková za doprovodu varhan nás potěšily písněmi Bachovými, Mozartovými a Händelovými.

V rámci své „Music & Mission Tour“ vystoupil zahraniční účastník festivalu – pěvecký sbor **Church of Redeemer** z USA, z filadelského regionu ve státě Pensylvánie. Jedná se o sbor místní episkopální církve Vykupitele, kde věnuje sborovému zpěvu a hudbě velkou pozornost. Na vysoké úrovni sborů má velký podíl sbormistr Dr. Michael Diorio, jenž vede pět sborů, které slouží při bohoslužbách, ale pořádají též koncerty a turné. Pěvecký výkon souboru skutečně odpovídal jeho vynikající pověsti v hudebním světě a sbor sklídl bouřlivý potlesk.

Sbor **Christi Úvaly** pod vedením dr. Vítězslava Pokorného uvedl své vystoupení skladbou Budíž světlo (solistka Marta Ženatá a sbor) a umocnil úžasnou atmosféru, která během celého odpoledne v chrámu panovala. Ve skladbě Laudate Dominum vystoupila se sborem jako host sólistka Tereza Macháčová. Pěvecký sbor **Gaudium Praha** se sbormistry Vladislavem a Zdenou Součkovými na Festival duchovní hudby zavítal poprvé. Nadchl nás výběr skladeb i jejich podání - např. Heleluyan arr. Jerry Ulrich, Alta trinita beata nebo Händelovo Canticorum iubilo.

Ekumenický smíšený sbor **Cantante Praha**, pod vedením sbormistryně Milady Stavínkové, se zaměřuje na interpretaci vokální duchovní hudby. Zejména spirituály a jihoafrický tradicionál Ipharadisi sklídily velký úspěch. Z Mariánských Lázní na festival přijel pod vedením sbormistra Jiřího Janaty pěvecký sbor **Cantilo v.i.p.** (nikoli, jak byste si mohli myslet Very important person ale Vokálně instrumentální parta). Zvláště poslední skladba večera Bortňanského „Tebje pojem“ nás opravdu vzala za srdce. Cítili jsme se tak povzneseni a zároveň odevzdání do Boží vůle.

V průběhu večera bratr patriarcha udělil účastníkům letošního ročníku Festivalu duchovní hudby pozhnání a předal dary našim zahraničním hostům. Na závěr jsme společně zazpívali píseň „Hospodine, pomiluj nás“ ze zpěvníku naší církve.

Děkujeme všem, kteří se festivalu zúčastnili a zpěvem nám zprostředkovali nádherné umělecké a duchovní zážitky, i těm, kteří se na přípravách letošního ročníku podíleli. A těšíme se, že v příštím roce hudbou důstojně oslavíme závěr husovského trienla. **Markéta Hlasivcová a Květoslava Salmonová**

ZPRÁVY

U příležitosti výročí 1. sv. války je připravena řada výstav a doprovodných akcí, společně prezentovaných v projektu „Velká válka“:

• Spojení svazkem manželským – spojení stejným osudem

4. - 31. 10., státní zámek Konopiště

Výstava připomíná stoleté výročí Sarajevského atentátu. Zachycuje životní příběh Františka Ferdinanda d'Este a jeho manželky Žofie, roz. Chotkové, prvních obětí Velké války. Nabízí nahlédnutí do rodinných alb s fotografiemi, uložených v depozitářích zámku Konopiště a muzejních sbírkách, doplněných osobními předměty, méně známými údaji z rodinné korespondence, vzpomínkami současníků a výstřížky dobových tiskovin.

• Češi ve Velké válce

3. 4. - 30. 11., Památník II. světové války Hrabyně

Osudy obyvatel českých zemí v letech 1914 – 1918, činnost československých legií v Rusku, Francii a Itálii či působení Čechů v rakousko-uherské armádě. Taková jsou témata, která výstava návštěvníkům Památníku představí. Návštěvníci se mohou také dozvědět, jaké dopady měl válečný konflikt na civilní obyvatelstvo. Opomenuty nebudou ani osobnosti spjaté se Slezskem: rakousko-uherský maršál Eduard von Böhm-Ermolli, spoluzakladatel italských legií Jan Čapek nebo legionář a pozdější generál Heliodor Piha.

• Pošta za Velké války – Pišu Vám z fronty...

14. 5. - 14. 9., Poštovní muzeum Praha

Výstava představuje vojenskou i civilní část rakouské poštovní správy během války. Pošta umožnila milionům vojákům na frontě kontakt se svými blízkými v zázemí. Dlouhodobě odloučení od svých rodin a přátel tak měli možnost komunikovat prostřednictvím dopisů, dopisnic i telegramů a udržovat naději na brzké setkání a šťastný návrat domů. Výstava ukazuje fotografickou dokumentaci poštovního provozu a jeho zaměstnanců, ukázky dobové korespondence včetně známek a otisků razítek, různé podoby válečné propagandy a cenzury. Nechybí příklady písemného styku válečných zajatců a raněných.

Informace o dalších projektech v příštím čísle

Manuál ČZ

Milí autoři, na webových stránkách církve (www.cesh.cz) v horní liště, rubrika „Časopisy“, najdete **Manuál pro přispěvatele Českého zápasu** (praktické informace, náležitosti příspěvku atd.). **red**

Nabídka harmonia

Nabízíme ke koupi harmonium, jeho cena dohodou po osobním jednání. Kontakt: Náboženská obec Praha 5-Radotín, mobil faráře: 739 018 594.

Hana Anna Vítová,
asistentka faráře

Koncerty u sv. Mikuláše

- **28. 7. - 14 hodin**
Benefiční koncert – zdarma
Metropolitan Flute Orchestra (USA)
- **28. 7. - 20 hodin**
Koncert pro varhany a orchestr
Bach, Händel, Vivaldi, Mozart
Camerata Pragensis Orchestra & Aleš Bárta - varhany
- **29. 7. - 17 hodin**
Bach, Händel,
Dvořák, Mendelssohn-Bartholdy
J. Kalfus - varhany,
Y. Škvárová - mezzosoprán
- **30. 7. - 17 hodin**
Buxtehude, Verdi, Bach, Händel
J. Prokop - varhany,
M. Laštovka - trubka
- **30. 7. - 20 hodin**
Mozart, Dvořák, Vivaldi, Händel
Vivaldi Orchestra Praga
(soubor historických nástrojů)
V. Návrat - barokní housle,
Y. Škvárová - mezzosoprán
- **31. 7. - 17 hodin**
Händel, Beethoven, Mozart,
Corelli
J. Popelka - varhany,
V. Frank - housle

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

KRÁLOVSTVÍ NEBESKÉ

Vyřešte přesmyčky a vypište si z nich písmenka do tajenky (číslo v závorce udává, kolikrát písmenko ze slova vypsát).

1. CÁTIP	(1)
2. ČORIHEC	(3)
3. ĚSÍ	(2)
4. SVAK	(1)
5. LOKPAD	(4)
6. RALEP	(5)
7. DÍNOCHKOB	(5)

Řešení z minulého čísla: Podobenství.

Jana Krajčířiková

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6

Redakce: Vedoucí redaktorka ThDr. Klára Břeňová, redaktori: PhDr. Václav Drašnar, Mgr. Ervín Kukuczka, grafik: Milan Udržal tel.: 220 398 107, e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků. Tisk: Grafotechna, distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Předplatné: F. Brynych, tel.: 220 398 117, e-mail: frantisek.brynych@ccsh.cz. Reklama: A.L.L. production, tel. 234 092 866, e-mail: martina.machackova@predplatne.cz

